І хотів би підбігти ти:
Та чи ж можна в снігу такому?
Так помалу мусиш іти,
Мов ступінь твій по золотому.

Обізвався на річці лід.
Сутеніють снігів пустині.
Що не ступиш — глибокий слід
Хтось наллє тобі синім-синім.

Обізвався льодок — замовк.
Ще тихіше, здається, стало.
Що ти, чорне там: заєць, вовк?
Промайнуло, не відказало.

І хотів би підбігти ти,
Та чи ж можна в снігу такому?
О, як довго іще іти!
Як далеко іще додому!

1925